Otto Schneid
Papers

Vivi

10

ויוי

מאת מרים ולר נפולי [illegible]

אל הבונקר מגיעה שמועה על נצחונות צבאות הברית. מקבלת שתיקה את המתחבאים מגיעה תקוה מחודשת ואמונה – בינים, ג'נ'ס V.

בשעת השחרור יוצאים יושבי הבונקר ובפיותיהם הצעקה "וי, וי!" גם חנה, שבזרועותיה תינוק עטוף בצעיף, צועקת "וי, וי", ובצעקותיה מעורבות בשוול. בזכרונה הרחוקה מתגררת-לגור, אותה ילדה. החיילים, המשקים את התינוק ומאכילים אותו, מתפלאים על בריאותו ושואלים לשם הילד, והיא מוסיפה לקרוא וי, וי. זאת הם מפרשים כתשובה, והילד נקרא מעתה ויוי.

בימים, שהם צבאות נצחון בני הברית והרס כלי נחשף לעין, נמסרת חנה למחנה באזור הרוסי של גרמניה. בהתחשב עם מצב בריאותה מחליטים להפריד בינה ובין הילד. זה חביב מאד על המטפלת לאה. זו, צעירה מרת נפש, היתה אשת איש ואם, ונותרה לבדה. הילד ויוי נעשה לה תמליץ לכל מה שאבד ממנה.

הבראת חנה מתקדמת. נחרדה חולשת לאה זו הגואל להחזיר את ~~ילד~~ ויוי לאמו. לאה חוטפת את הילד. היא מצליחה לברוח עמו אל האזור המערבי של גרמניה כשהוא עטוף בצעיף ההוא.

אחרי הבהלה הראשונה מחליטה חנה להשיג את ילדה ויהי מה. היא דולקת אחרי לאה, אבל אחרי זמן-מה נשלחות עקבותיה.

כדי להבטיח לה תנאי עבודה נוחים ולשכך את סבלה לרפוי, נלקחת חנה לעבודה בקייטנה. היא חיה בזכרונותיה, ובבדידות אינה מתקשרת עם איש.

/.

האשה הזקנה האחרת מצאה לה ~~[illegible]~~ נחמה ומשקל-אור ~~[illegible]~~ בנוי, שנעשה בינתים לנער. הוא נקשר לה, ואינו יודע שאין היא אמו. היא עושה הכרות עם כנר, הנמשך לא ~~לה~~ אליה בלבד, אלא גם אל הילד, או אולי עוד יותר אליו, אל הנער הזה, הדומה לו במקרה. הוא נותן לו שעורי כנור ומטפל בחנוכו. השלשה נעשים למשפחה ועולים לארץ-ישראל.

חנה לא הפסיקה את חקירותיה, וגם בישיבתה בחדר-בית חוזרות מחשבותיה אל מה שאבד ממנה. ~~את~~ בתה [illegible] במוסדה שלה גם [illegible] לצאת לשכונות. במרון מצויר יש תמונה מאנית עולים. אמנם קשה לזהות פנים, אבל היא מזהה את הבעיה. היא מבררת ומתכוננת לעליה ומצליחה.

היא יורדת מן האניה. רבים מתרגשים, רק בה מתגלים אלה. מוסדות בלבד. היא עולה רעם משונה, כי היא מביטה אל פני כל הנערים.

חקירותיה מעלים כמצוים, ובהם היא מתאכזבת. כנגד זה נעזרת בחיפוש בין תמונות נער אחד, וחברה אותה התמונה מהססים לעזור לה. אבי הילד היה מוסיקאי, והיא בטוחה, שהבן ירש את הכשרון. בין תמונות הנוער עוברים אתה ~~[illegible]~~ ברחבי הארץ, ובייחוד בולטים חקירותיה בקהלות גבעה, קונצרטים, אל בתי-ספר למוסיקה, אל כל צבאי גדודים.

אין הצלחה. בגינה צבורית היא יושבת עיפה, מאוכזבת, מיואשת. על ידה נער הוא מצייר את הבעיה. שני נערים, ~~[illegible]~~ המציאים אתמול לספל כדור שלג אתם, רואים את צערה, שיחה מתפתחת הם מציעים לה את עזרתם. היא מראה להם את ציור הבעיה. הנערים משתכנים לקבוצת נוער(?) ~~[illegible]~~ ובגני כל אחת ואחד ~~[illegible]~~ היא מחליטה אז לבוא ~~אל~~ קולדיה עם הילה. הנערים מעבירים את ציור הבעיה ומחליקים אותו בין חבריהם. שוב היא עוברת שוב מארץ.

עם קבוצת נערים היא מגיעה אל גיא שמתוכו בוקע קול כנור. על חוף הבריכה אלמוני הבית תלוי הצעיף. מן הרקע נשמע קול אשה מבוגרת „ויוי!"

(סופה גלה האק

אבי הנער הוא בעלה המת, והנער עצמו — ויוי בנה. לאה אינה רוצה לומר, והאלה מסרבים להפרד. משפט. קשה מאד, שהאישות הראשונה, זו שבינו ובין חנה, שרירה וקיימת. והילד שייך לאמו הטבעית, לחנה. הנער מתנגד לפסק-הדין בתגובה קיצונית, אינו רוצה לעזוב את לאה ואת אביו, שהוא גם אביו הטבעי.

התרגשותה המלאה של חנה מביאה התקפת שעול, ועמה האשלה מתגלגלת.

היא עצמה ובעל רואים את הצלה, שלאה מתעוררת האשלה. היא מציע לחנה, שתבוא לה. גם הוא מבקש עתה את סליחתה, ומספר לה את זכרונותיו: על הצלת חיה בנהר, על פגישתו עם לאה, שאמנה נלקח הבל.

הבל מושיטים לחנה ידיים, אבל היא יוצאת, בודדה, אל הגלות יגוע.